

Guts / Střeva

Chuck Palahniuk

Nadechněte se.

Naberte do plic tolik vzduchu, kolik můžete. Tento příběh by měl trvat tak dlouho, jak dlouho dokážete zadržet dech – a pak ještě o trochu déle. Takže poslouchejte co nejrychleji.

Jeden můj kamarád se ve svých 13 letech doslechl o peggingu. Je to sexuální praktika, při které se chlap nechá opíchat zezadu připínacím dildem. Říká se, že když budete dostatečně silně dráždit prostatu, dosáhnete explozivního orgasmu, aniž byste se museli jedinkrát dotknout péra. Kamarád je už v tomhle věku tak trochu sexuální maniak. Pořád hledá lepší a lepší způsoby, jak si ho vyhonit. Takže si jednoho dne vykročí nakoupit mrkev a vazelínu. Chce si udělat malý soukromý pokus. Pak si představí, jak to bude vypadat u pokladny. Jak se osamělá mrkev a vazelína sunou na pásu k pokladní. Představí si všechny lidi, jak za ním čekají v řadě a čumí. Každý uvidí, jak velkolepý večer si naplánoval.

Takže můj kamarád si nakoupí mléko a vajíčka a cukr a mrkev, všechny přísady do mrkvového koláče. A vazelínu.

Jako kdyby si chtěl doma nacpat do prdele mrkvový koláč.

Doma ořeže mrkev tak, aby byla tupá. Pomaže ji vazelínou a vrazí si ji do zadku. A... nic. Žádný orgasmus. Kromě toho, že to docela bolí, se neděje vůbec nic.

Pak uslyší svou matku, jak ho volá k večeři. Křičí na něj, ať jde ihned jíst.

Vyndá mrkev ven a schová ten kluzký, oplzlý nástroj vášně do špinavého prádla pod postelí.

Po jídle ji začne hledat, ale mrkev je pryč. Zatímco jedl, matka posbírala všechny jeho špinavé hadry, aby je mohla vyprat. Nemohla si nevšimnout, že se mezi nimi povaluje kus zeleniny, pečlivě ořezaný okrajovacím nožem z kuchyně, ještě pořád potažený lubrikantem a nasáklý charakteristickým pachem.

No a můj kamarád je celé měsíce jako na trní a čeká, až mu to jeho rodiče dají sežrat. Ale oni to nikdy neudělají. Nikdy. Dokonce i dnes, kdy už je dospělý chlap, se ta neviditelná mrkev vznáší nad každou štědrovečerní večeří, nad každou jejich narozeninovou oslavou. Každé Velikonoce strávené s jeho dětmi – vnuky a vnučkami jeho rodičů – nad nimi poletuje duch té mrkve. Ta záležitost, která je až moc příšerná na to, aby ji vůbec někdo zmiňoval.

Ve Francii se používá jedna speciální fráze – *schodišťový vtíp*. Francouzsky *esprit de l'escalier*. Je to ten okamžik, kdy vám bleskne hlavou myšlenka, na kterou už je pozdě. Řekněme, že jste na party a někdo vás urazí. Musíte nějak odpovědět. Všichni na vás v tu chvíli zírají a vy řeknete něco zcela dementního. Ale jakmile odejdete...

Jdete po schodech a najednou – zázrak. Napadne vás naprosto dokonalá věc. Perfektní stírací hláška.

No a to je schodišťový vtip.

Problém je, že ani Francouzi nemají pojmenování pro ty kraviny, které z vás vypadnou v té osudové chvíli. Pro ty hovadiny, které doopravdy řeknete nebo uděláte.

Některé činy jsou tak ubohé, že si ani nezaslouží pozornost. Jsou až moc nízké na to, aby se o nich vůbec mluvilo.

Když se experti v oboru dětské psychiatrie ohlížejí zpět, říkají, že největší podíl na posledním vzrůstu mladistvých sebevražd měla děcka, která se snažila přidusit při masturbaci. Jejich rodiče je najdou mrtvá na podlaze s ručníkem omotaným kolem krku a přivázaným k tyčce ve skříni. Všude okolo jsou rozesety mrtvé spermie. Samozřejmě nezapomenou vytříť. Oblečou děcku nějaké slipy. Udělají to... hezčí. Alespoň tak, aby to vypadalo jako záměr. Obyčejná smutná dětská sebevražda.

Můj další kamarád, spolužák, měl bratra u mariňáků, a ten nám vyprávěl, jak si chlapi na Středním východě honí úplně jinak než my tady. Byl v nějaké zemi, kde se v obchodech prodávají elegantní nože na otevírání dopisů. Každá tahle hůlka je jen úzká tyčinka z ušlechtilé mosazi nebo stříbra, dlouhá možná jako dlaň, s širokým zakončením – buď větší kovovou kuličkou nebo elegantní vyřezávanou rukojetí, jako kdyby to byl malý mečík. A tenhle velký brácha mariňák nám vypráví, jak si Arabové postaví péro a pak do něj zasunou tuhle tyčku v celé délce erekce. Honí si s ní uvnitř a to jim poskytuje mnohem lepší zážitek. Mnohem intenzivnější.

Je to tenhle velký brácha, kdo cestuje po celém světě a posílá domů francouzské fráze. Ruské fráze. Praktické tipy, jak si líp honit.

Krátce po tomhle se malý brácha jeden den neukáže ve škole. Tentýž den mi volá a ptá se mě, jestli bych mu mohl nosit pár následujících týdnů úkoly. Je v nemocnici.

Sdílí místnost se starými lidmi, kteří tam leží kvůli operaci střev. Vypráví, jak se musí dívat na společnou televizi. Jediné soukromí mu poskytuje plenta. Rodina ho nechodí navštěvovat. Po telefonu mi říká, jak by jeho rodiče v téhle chvíli byli schopni velkého brácha zabít holýma rukama.

Po telefonu mi říká, jak se předcházející den trochu opil. Byl ve svém pokoji a ležel na posteli. Zapálil si svíčku a listoval nějakým starým pornem, aby si mohl dát večerní číslo. Bylo to krátce po přednášce od jeho velkého bráchy. Po praktickém tipu ze světa arabského ukájení. Rozhlížel se po pokoji a hledal něco, co by mu mohlo pomoci. Propiska byla moc velká. Tužka moc velká a ostrá. Tenký, hladký proužek vosku, stékající po svíčce, ale vypadal velmi nadějně. Špičkou prstu jej odlomil. Stisknul jej mezi dlaněmi a udělal z něj váleček. Dlouhý a hladký a tenký.

Ožralý a nadržený strká tyčinku dovnitř, hlouběji a hlouběji do dírky na špičce svého ztopořeného péra. Když se dává do práce, z žaludu mu pořád trčí ven solidní kus vosku.

Dodnes nedá na Araby dopustit. Tvrdí, že totálně znovuvynalezli honění. Leží na posteli a situace začíná být tak fajn, že si přestává voskové tyčinky všímat. Je jeden pohyb od mohutné erupce, když už není po vosku ani památka.

Tenká vosková tyčinka zajela dovnitř. Celá. Tak hluboko dovnitř, že už jí ve své močové trubici necítí ani kousek.

Matka jej zespoda volá k večeři. Křičí na něj, ať jde ihned jíst. Kluk s voskem a kluk s mrkví jsou dva různí lidé, ale všichni máme skoro stejný denní program.

Chvilé, kdy to začíná bolet, přichází po večeři. Byl to jen vosk, takže si myslel, že se uvnitř prostě rozpustí a on jej pak normálně vyčůrá. Teď ho ale bolí v zádech. Ledviny. Nemůže se ani rovně postavit.

Volá mi z nemocničního lůžka a v pozadí jsou slyšet reklamní znělky a křičící lidé. Zvuky zábavních televizních pořadů s velkými výhrami.

Na rentgenu vychází pravda najevo. Je na něm vidět něco dlouhého a tenkého, plovoucího v jeho močovém měchýři. Dlouhé tenké Věčko, které sbírá všechny minerály z jeho chčánek. Je stále větší a drsnější, obalené krystaly vápníku. Odráží se od stěn měchýře a párá jeho měkkou výstelku. Brání odchodu moči. Jeho ledviny selhaly. Těch pár kapek, které mu tu a tam odtékají z penisu, je zbarvených doruda.

Takže tenhle kluk a jeho rodiče, celá jeho rodina, tam stojí, hledí s doktorem a sestrami na černý rentgen, každý pohledem hypnotizuje zářící bílé voskové Věčko a on musí jít s pravdou ven. Vypráví o tom, jak si honí Arabové. O tom, co mu napsal jeho velký brácha, mariňák.

Právě mi začal brečet do telefonu.

Operaci zaplatili z jeho úspor na studia. Jedna blbá chyba a už nikdy z něj nebude právník.

Strkání věcí dovnitř. Strkání sebe dovnitř věcí. Svíčka v péru nebo hlava v oprátce, vždycky z toho koukal nějaký hrozný průser.

Tomu, co dostalo do problémů mě, jsem říkal lov perel. Znamenalo to, že jsem si honil péro pod vodou, na dně hlubší strany našeho rodinného bazénu. Zhluboka jsem se nadechl, ponořil jsem se na dno a sundal si plavky. Seděl jsem tam tak dvě, tři, čtyři minuty.

Jen ze samotného honění jsem měl slušný objem plic. Kdybych měl dům jen pro sebe, dělal bych to celé odpoledne. Když jsem to pak vítězně zakončil, vznášelo se sperma ve vodě ve velkých, buclatých, mléčných chomáčích.

Pak následovalo další potápění, tentokrát s cílem všechny ty flusance pochytat. Posbírat je a rozetřít každou hrst v ručníku. Proto jsem tomu říkal lov perel. Voda byla sice chlorovaná, ale pořád jsem musel myslet na to, že do bazénu chodí moje sestra. Nebo, můj bože, matka.

Právě tohle mě děsilo ze všeho nejvíc: představa, jak si moje sestra – panna – myslí, že jen tloustne, a pak porodí dvouhlavé retardované dítě. Obě hlavy vypadají jako já. Jako já, můj otec a strýc. Nakonec vás ale vždycky dostane to, s čím si vůbec neděláte hlavu.

To nejlepší na celém lovu perel byla cirkulační pumpa a ústí odtokové trubice filtru. To nejlepší na celém lovu perel bylo svléci se do naha a sednout si na něj.

Jak by neváhali říct Francouzi – kdo by pohrdnul sáním řitního věnce?

V jednu chvíli jste pouze dítě, které se tahá za penis, a o chvílku později už z vás nikdy nebude právník.

Uvelebuj se na dně bazénu a skrz jeden a půl metru vody nad hlavou pozoruju zvlněné, světlemodré nebe. Kromě tlukotu srdce v mých uších svět utichnul. Pruhované žluté plavky mám omotané kolem krku – jen tak pro jistotu, kdyby se nějaký kamarád, soused nebo někdo jiný přišel zeptat, proč jsem dnes chyběl na fotbalovém tréninku. Nepřerušované sání filtračního otvoru mě olizuje zespoda a ten příjemný pocit mi rozemílá mou vyzáblou bílou prdel.

Mám dostatek kyslíku a držím v ruce svoje péro. Rodiče jsou v práci a sestra má balet. Nikdo by se neměl vrátit dřív než za pár hodin.

Ruka mě žene vstříc orgasmu a já přestávám. Vyplavu na hladinu, abych se zhluboka nadechl. Potopím se zpátky a sedám si na dno.

Dělám to znovu a znovu.

Tohle musí být ten důvod, proč se ženským tak zamlouvá facesitting. Je to jako nikdy nekončící sraní. Když tu sedím se ztvrdlým pérem a proud vody mi olizuje zadek, je mi kyslík volný. V uších slyším tlukot srdce. Zůstávám pod vodou, dokud se mi nezačnou před očima komíhat zářící jiskry. Sedím s nataženýma nohama a vyboulenými kolenními jamkami dřou o dno bazénu. Prsty na nohou mi začínají modrat. Rozmočená bříška všech prstů začínají z dlouhého pobytu ve vodě krabatět.

A pak tomu dám volný průběh. Chrlím velké bílé flusance. Perly. Teprve teď se potřebuju nadechnout. Ale když se chci odrazit ode dna, nejde to. Nemůžu se zapřít o nohu. Něco mi drží prdel u dna.

Paramedici by vám prozradili, že každý rok se přihodí něco podobného přibližně 150 lidem. Stane se jim osudným výkon cirkulační pumpy. Nasaje jejich dlouhé vlasy nebo jim přicucne zadek a oni se utopí. Rok co rok takhle umírá spousta lidí. Převážná většina z nich na Floridě.

Lidé o tom jen nemluví. Dokonce ani Francouzi se nebaví úplně o všem. Daří se mi pokrčit jednu nohu a posunout ji pod sebe. Když napůl stojím, cítím, že mě něco táhne za zadek. Krčím druhou nohu a odrážím se ode dna. Daří se mi odpíchnout. Už nestojím na dně, ale k hladině mám pořád dost daleko.

Šlapu vodu a máchám rukama jak šílený, ale nedaří se mi dostat dál než na půl cesty k dalšímu nádechu. Tlukot srdce uvnitř mé hlavy začíná být stále silnější a rychlejší.

Otáčím se. To, co vidím skrz jiskření před očima, mi ale vůbec nedává smysl. Z odvodní trubice míří do mého konečníku nějaké tlusté lano. Někaký modrobílý had lemovaný žílami, který se mi přísál na prdel. Z některých žilek vytéká krev, rudá krev, která pod vodou vypadá jako černá. Prýštlí z malých trhlinek v jeho bledé kůži a pak se pomalu rozpouští ve vodě. Skrz tenkou, modrobílou pokožku vidím zbytky nějakého napůl stráveného jídla.

Je to jediné vysvětlení, které mi dává smysl. Musí to být nějaký příšerný mořský netvor, nějaký mořský had, prostě něco, co nikdy nespátko světlo světa a číhalo na mě v temných hlubinách bazénu, aby mě to mohlo sežrat.

Snažím se do toho kluzkého, pružného těla lemovaného žilkami kopnout a zdá se, že z odtokové trubky vylezl trochu delší kus. Momentálně je asi tak dlouhý jako moje noha, ale pořád okupuje můj konečník. Snažím se znovu odrazit a dostávám se o kousek blíž k dalšímu nádechu. Pořád cítím, jak mě drží za prdel, ale už jsem o pár centimetrů blíž k vysvobození.

Skrz kůži mořské bestie prosvítají arašídny a kukuřice. A velká světleoranžová kulička. Je to jedna z těch tablet s koňskou dávkou vitamínů, které mě otec nutí jíst, abych nabral váhu. Abych dostal fotbalové stipendium. S extra dávkou železa a zvýšeným obsahem Omega-3 nenasycených mastných kyselin.

Právě mi zachránila život.

Není to had. Je to moje tlusté střevo, které mi podtlak vymotal z prdele. Doktoři tomu říkají prolaps. Celou tu dobu civím na svá vlastní střeva, chycená v odvodní trubce.

Paramedici by vám řekli, že běžná cirkulační pumpa u bazénu za minutu přečerpá asi 300 litrů vody. To znamená, že při sezení na odvodní trubce vám visí na zadku asi 180 kg. Velký problém je, že celý lidský trávicí trakt je propojený. Řiť jsou vlastně ústa z druhé strany. Kdybych teď povolil, trubka by dál nasávala a párala moje vnitřnosti, dokud by se nedostala až k jazyku. Představte si, že tlačíte 180kilové hovno, a hned vám bude jasné, jak vás něco takového dokáže obrátit naruby.

Můžu vám prozradit, že střeva nejsou citlivá na bolest. Příkladně ne tak jako kůže. Stádiu, do kterého se dostává jídlo v tlustém střevě, říkají doktoři fekálie. Trochu výše v zažívacím traktu je trávenina – měkké bobky z řídké kaše, ozdobené kukuřicí, arašídny a hráškem.

Všechno tohle okolo mě plave a já si připadám jako jedna z přísad v polévce z krve, kukuřice, sraček, spermatu a arašídů. I ve chvíli, kdy se mi ze zadku vymotává střevo a já se zoufale snažím udržet vevnitř to, co ještě zbylo, zůstává mou hlavní starostí, jak si znovu obléci plavky.

Bože chraň, aby rodiče viděli moje péro.

Jednou rukou svírám hadici u zadku a druhou si odmotávám z krku moje žluté pruhované plavky. Dostat se do nich je ale zloha nemožné.

Pokud si chcete sáhnout na svá střeva, kupte si balíček kondomů z jehněčí kůže. Vezměte jeden z nich a rozbalte ho. Naplňte ho burákovým máslem. Potřete ho vazelínou a strčte ho do vody. Pak ho zkuste roztrhnout. Zkuste ho pořádně natáhnout. Zjistíte, že je příliš tuhý a pružný. Zároveň moc kluzký, takže ho ani nebudete moci pořádně chytit.

Kondomy z jehněčí kůže jsou prachobyčejné střevo.

Asi máte představu, co musím řešit.

Na sekundu povolím a jsem vykuchaný.

Vyrazím k hladině a jsem vykuchaný.

Neudělám nic a utopím se.

Je to volba mezi tím, jestli umřít hned nebo až za minutu.

Až se vrátí rodiče z práce, najdou velký nahý stočený plod, plovoucí v trochu zakalené vodě jejich zahradního bazénu. Připoutaný ke dnu tlustým lanem z žil a zkroucených střev. Je to vlastně pravý opak situace, kdy se dítě při honění oběsí. Tohle je to děcko, které si před 13 lety přivezli domů z porodnice. Dítě, které mohlo získat fotbalové stipendium a vystudovat univerzitu. Které by se o ně staralo, až budou staří. Všechny jejich sny a naděje. Plovoucí nahé a mrtvé mezi mléčnými perlami vyplývaného spermatu.

Bud' mě najdou takhle nebo zabaleného ve zkrvaveném ručníku, až se zhroutím na půli cesty k telefonu v kuchyni. Rozedraný zbytek utrženého střeva bude ještě pořád viset z nohavice mých žlutých pruhovaných plavek.

O tomhle by nemluvili ani Francouzi.

Velký brácha od mariňáků nás naučil jednu dobrou frázi. Ruskou. Stejně jako my říkáme *To je mi platné jak mrtvému zimník*, říkají Rusové *To bych potřeboval asi jako zuby v prdeli*.

Mne eto nado kak zuby v zadnice.

Vyprávějí se příběhy o zvířatech, která si dokáží ukousnout nohu, aby se dostala z pasti. No, každý kojot by vám prozradil, že pár bolestivých zakousnutí je v porovnání se smrtí pořád docela výhra.

I pokud jste z Ruska, můžou se vám zuby v prdeli jednoho dne hodit.

Pokud je nemáte, musíte se otočit. Strčit jeden loket pod koleno a přitáhnout si nohu k obličejí. Pak se ohnete co nejlíže k zadku a párkrát cvaknete zubama. Jakmile vám dojde kyslík, překousnete v honbě za dalším nádechem absolutně cokoliv.

Není to věc, kterou byste vyprávěli dívce na první schůzce. Aspoň ne v případě, že od ní čekáte pusku na dobrou noc. Kdybych vám prozradil, jak to chutnalo, už byste nikdy nevzali do úst oliheň.

Je těžké říct, co mé rodiče znechutilo víc: jestli to, co mě dostalo do problémů, nebo to, jak jsem se z nich dostal. Když jsem se vrátil z nemocnice, maminka mi řekla: „Nevěděl jsi, co děláš, miláčku. Byl jsi v šoku.“ A naučila se dělat vejce na ztraceno.

Všichni ti lidé, kteří byli v šoku nebo mi projevovali soustrast...

Potřeboval jsem to asi jako zuby v prdeli.

Dnes mi lidé často říkají, že jsem vyzáblý. Na každé party naštvu člověka, který pekl dušené maso, protože se ho ani nedotknu. Dušené maso mě zabíjí. A pečená šunka. Cokoliv, co se převaluje ve střevě déle než pár hodin, vychází ven pořád jako jídlo.

Podomácku připravené měsíční fazole nebo tuňáka vídám v záchodové míse skoro v tomtéž složení, v jakém si je strkám do úst.

Po rozsáhlé resekcí střeva už není trávení masa to co dřív. Většina z vás má asi 1,5 metru tlustého střeva. Já jsem rád, že mi zbylo 15 centimetrů. Nikdy jsem nedostal fotbalové stipendium. Nezáskal jsem vysokoškolský titul. Oba dva mí kamarádi – dítě s voskem i dítě s mrkví – vyrostli a jsou z nich statní chlapi, ale já jsem od toho dne, od svých 13 let, nikdy nepřibral už ani kilo.

Další velký problém byl v tom, že mé rodiče stál tenhle incident docela slušné prachy. Člověku, který nám přišel bazén opravit, můj otec nakonec řekl, že to byl pes. Že spadl do bazénu a utopil se. Pumpa nasála jeho tělo. I poté, co ten chlap rozmontoval filtr a vylovil z něj tu elastickou hadici, ten rozmočený kus střeva s velkou oranžovou vitamínovou tabletou uvnitř, i pak můj otec řekl pouze: „Ten pes měl vždycky v hlavě nasráno.“

Dokonce i z okna svého pokoje v podkroví jsem slyšel, jak mu říká: „Nemohli jsme toho čokla nechat o samotě ani vteřinu.“

Pak to sestra jednou nedostala.

Ani poté, co jsme vyměnili vodu v bazénu, prodali dům a přestěhovali se do jiného státu, ani po sestřině potratu jsme o tom už nikdy nemluvili.

Nikdy.

Tohle je naše neviditelná mrkev.

Ted'. Můžete se pořádně, zhluboka nadechnout.

Mně se to zatím nepovedlo.

Ref.:

<http://www.guardian.co.uk/books/2004/mar/13/fiction.chuckpalahniuk>

<http://www.guardian.co.uk/books/2004/mar/24/fiction.chuckpalahniuk>

<http://www.chuckpalahniuk.net/>

Překlad: Vychopeň ~ 21/5/2005